

Arrest

nr. 276 498 van 25 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, beiden van Albanese nationaliteit, op 11 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juli 2021 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing waarbij haar verzoek ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Verzoekster dient op 27 januari 2022 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 21 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient

verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 274 656 van 27 juni 2022 het beroep verwerpt.

Op 13 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BIJLAGE 13QUINQUIES

REF.: (...)

R.R. Nr.: (...) + 1 kind: D., M. (m), (0) (...).

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : S.

voornaam : E.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats : Elbasan

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/01/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 29/07/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste

lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 22bis van de Grondwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Moyen unique : violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers, de Terreur manifeste d'appréciation, de l'article 22bis de la Consitution, de la violation des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

3.1.

Selon l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

L'article 22bis de la Constitution belge prévoit aussi une prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant.

S'agissant de l'intérêt supérieur de l'enfant, la Cour EDH a jugé que : « 49. Le concept de l'intérêt supérieur de l'enfant est issu du deuxième principe de la Déclaration des droits de l'enfant du 20 novembre 1959. en vertu duquel : « L'enfant doit bénéficier d'une protection spéciale et se voir accorder des possibilités et des facilités par l'effet de la loi et par d'autres moyens, afin d'être en mesure de se développer d'une façon saine et normale sur le plan physique, intellectuel, moral, spirituel et social, dans des conditions de liberté et de dignité. Dans l'adoption de lois à cette fin, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être la considération déterminante ».

50. Ce terme a été repris en 1989 à l'article 3. fier de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant : « Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale » [...].

52. Selon les lignes directrices du Haut-commissariat aux réfugiés (HCR) relatives à la détermination de l'« intérêt supérieur de l'enfant », « l'expression « intérêt supérieur » renvoie de manière générale au bien-être de l'enfant, qui dépend de différentes circonstances particulières telles que son âge et sa maturité, la présence ou l'absence de ses parents, l'environnement dans lequel il vit et son histoire personnelle (HCR, Guidelines on Determining the Best Interests of the Child, mai 2008) » (Cour EDH. 6 juillet 2010, Neulinger et Shurub c. Suisse, 41615/07). »

3.2.

Dans le cas présent, la requérante s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire au motif que sa demande de protection a été rejetée.

Or, l'Office des Etrangers était parfaitement informé que le jeune M. suivait sa scolarité en Belgique. L'ordre de quitter le territoire a été pris en ne tenant pas compte de cet élément.

L'obligation pour la requérante et son fils de quitter la Belgique avant la fin de l'année scolaire semble contraire avec le concept « d'intérêt supérieur de l'enfant ».

Il va de soi qu'il est dans son intérêt d'aller à l'école et d'être scolarisé. Il est également important, pour son épanouissement, de rencontrer d'autres enfants de son âge.

La décision attaquée pourrait être opposée à n'importe quel demandeur de protection qui a vu sa demande être rejetée.

En conséquence, en ne tenant pas compte de la scolarité du jeune M. alors que l' autorité administrative en avait connaissance lors de la prise de la décision attaquée, le concept d'intérêt supérieur de l'enfant a bien été violé dans le cas d'espèce."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite, met name dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn. Verzoekster is het land binnengekomen op 29 juli 2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering waarom verzoekster een termijn van zes dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name omdat de CGVS op 27 januari 2022 haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond heeft verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan met toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn van dertig dagen en oordelen dat verzoekster zes dagen heeft om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster betoogt dat bij de afgifte van het bevel geen rekening is gehouden met het schooljaar van het kind aangezien zij het grondgebied dient te verlaten nog voor het schooljaar is beëindigd. Ze meent ook dat de bestreden beslissing gestandaardiseerd is en op eender wie gericht zou kunnen zijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Het volstaat dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke

motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van verzoekster rekening werd gehouden.

In het administratief dossier bevindt zich een evaluatienota in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van 13 april 2022 die o.a. luidt als volgt:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene heeft 1 minderjarig kind in België. Het is in het belang van het kind om bij de moeder te blijven. Ze maken beiden het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.

Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met haar minderjarige zoon. Ze maken beiden het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.”

Daarnaast bevat het administratief dossier een synthesesedocument van een telefoongesprek van 13 april 2022 dat luidt als volgt:

“Toevoeging Evaluatie 74/13: Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten tot het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden.

Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuzen van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan.

Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijke voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”

Aldus is, zoals wordt voorgeschreven in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van het bestreden bevel rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster en met het hoger belang van haar minderjarig kind. Gelet op het feit dat het minderjarige kind *in casu* niet over een eigen verblijfsrecht of -machtiging beschikt, is het niet kennelijk onredelijk dat hij het verblijfsstatuut van zijn moeder volgt. Het is ook in het belang van het kind dat het niet gescheiden wordt van zijn moeder en dat de gezinskern behouden blijft. De verwijzing naar de scholing van het kind doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde weldegelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Bovendien voert verzoekster niet aan dat haar kind geen scholing kan krijgen in het land van herkomst. De Raad merkt nog op dat het motief dat zij ‘midden in het schooljaar’ het grondgebied dienen te verlaten, niet meer opgaat aangezien verzoekster en haar kind thans nog steeds op het grondgebied verblijven en het schooljaar 2021-2022 beëindigd is.

Gelet op het voorgaande, kan de kritiek van verzoekster aangaande de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet gevolgd worden. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Tevens toont zij geen manifeste appreciatiefout aan. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan evenmin worden geoordeeld dat verweerder het hoger belang van het kind heeft geschonden en de bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet heeft miskend. Verweerder kon in redelijkheid oordelen dat het in het hoger belang van een jong kind is om niet te worden

gescheiden van de ouder ten aanzien van wie de afstamming vaststaat en dat indien deze ouder het land dient te verlaten het dus aangewezen is dat het kind eveneens het land verlaat.

Het enige middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN